Nenda ſündis ka, möllemad ellaſid ühhes kous, kaswataſid ja koliſid omma lapſed Jummala kartuſes ja armus heaks innimesſeks, mis läbbi lapſed Jummala heldust öppiſid warrakult ärra tundma, kus nende mele ſiis ial ei tulnud, mailma himmud ja ihhaldamisſed, mis innimeſt ſaatwad hukkatusſe ja ärrarikkumisſe ſisſe.

Kes ſiin ma peal tunneb waewa,
Töſtko mötted ülles taewa,
Wigo palwes Issa ette;
Ja kui taal on wagga mötte,
Kül ta ſaab ſiis palwe läbbi
Ihho, kui ka hinge abbi! —
Millal ſadab Jummal abbi,
Omma helde armo läbbi?
Se on üksi Temma teäda,
Kuida temma wöttab ſeäda:
Keik on üksi temma käes,
Temma helde armo wäes!

Karro söidab posthobbustega.

Kord juhtus, kui karrotantſitaja omma karruga möda maanteed eddaſi läks, et postipois kahhe hobbuſe ja tühja wankriga järrele tulli, kes koeo pole olli minnemas. Kui kokko ſaid, pallus karro tantſitaja ennaſt ka wankrile wötta ja lubbas körtſus heaste wina osta. Postipois, kes kurja ei möttelnud, käskis karrut wankri tahha kinni köita ja ennaſt wankrile istuda, ja nenda ſöitſid priskeste eddaſi. Kui lähhema körtſo ette ſaid, heitis pois ohjad pukki külge ja läkſid karrotantſitajaga körtſo tuppa. Ni kaua agga kui mehhed körtſus aega wiitſid, nuſutas karro wankri ümber ja tundis poiſi leiwa haiſo, kargas wankrile ja tahtis ka prukosti wötta; agga wata immet! ni pea, kui wankri peale ſai ja hobbuſed hirmſa loma näggid ja temma haiſo tundſid, pannid tuhhatnelja minnema, et ellus tulli rattaste alt wälja keris, külladeſt ja möiſadeſt